

LONE HALKJÆR

ZOMBIEKAMP I MINECRAFT 3

NOT OFFICIAL MINECRAFT PRODUCT
NOT APPROVED BY OR ASSOCIATED WITH MOJANG

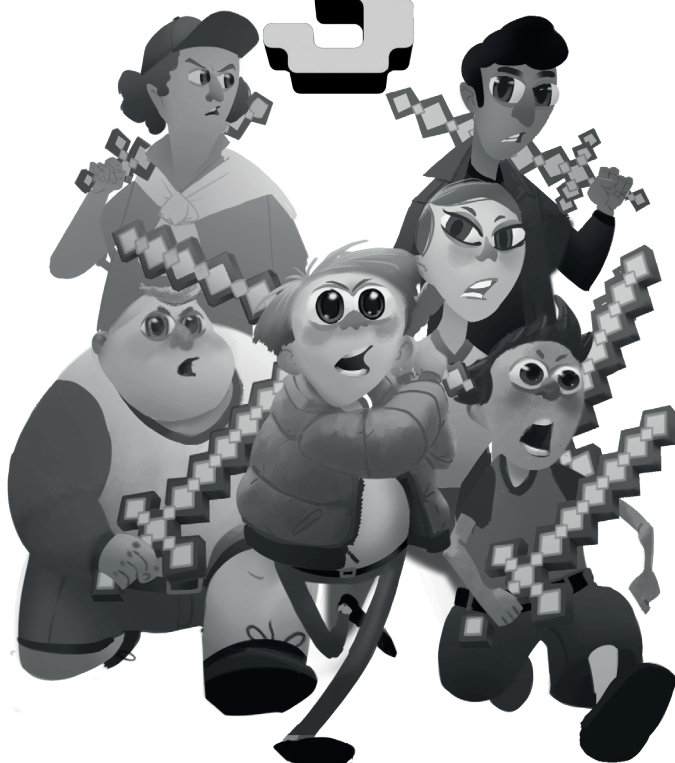
ZOMBIEKAMP I MINECRAFT

3

LONE HALKJÆR

ZOMBIEKAMP I MINECRAFT

3

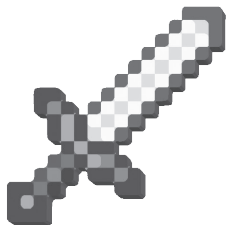

Bøger i serien

Zombiekamp i Minecraft 1

Zombiekamp i Minecraft 2

Zombiekamp i Minecraft 3

KAPITEL 1

AFSKED

”Vi bliver nødt til at køre nu, hvis vi skal nå flyet,” siger mor, da hun står i døren til mit værelse. Hun trækker en rullekuffert efter sig.

Jeg sidder mellem Jonas og Will på min seng. Vi har hver en bærbar på skødet og er i gang med at bygge et kæmpe piratskib inde i Minecraft, som vi har set en af vores yndlingsyoutubere gøre.

”Rigtig god tur,” siger jeg og sender mor et uskyldigt smil.

Nanna kommer i det samme ind på værelset med en tyk bog mellem hænderne. Hun er min kusine. Mine forældre har hyret hende til at holde øje med os, når de er ude at rejse. Sidste gang var i vinterferien, hvor jeg sammen med vennerne var endt med at tage på en farefuld tur ind i Minecraft. Det var ikke meningen, at mine forældre skulle vide noget om det,

men jeg kom til skade, lige før vi vendte tilbage fra spillet. Det gjorde mine forældre mistænksomme, så de endte med at finde ud af, hvor vi havde været henne. Straffen var, at jeg ikke måtte røre min pc i over en måned. Men den måned er heldigvis gået nu.

”Det er så godt, du er her, Nanna,” siger mor og sender hende et endnu større smil end det, jeg fik. ”Jeg føler mig helt tryk ved at overlade huset til dig, og hvis der er det mindste, skal du ikke tøve med at ringe til os eller tage fat i din mor.”

Jeg prøver at lade være med at se på Nanna, for jeg er bange for, at mit smil vil afsløre mig. Hun er femogtyve og studerer marketing. Først havde jeg virkelig frygtet, at hun ville følge mine forældres regler, men efter hun havde passet mig et par aftener, begyndte jeg at fortælle hende om Minecraft. Jeg tror ikke, hun er overbevist eller overhovedet tror mig, men hun er i hvert fald ikke typen, der sladrer, og hun er vildt interesseret i vores oplevelser inde i spillet. Hun er heldigvis selv vild med at game og spiller selv WOW. Hun lader til at tænke, at min historie om Minecraft bare er en livlig drøm.

”Jeg er sikker på, at jeg kan klare, hvad end der sker,” svarer Nanna overbevisende.

Mor går frem og lægger sin hånd på hendes arm. ”Tak Nanna,” siger hun og vender sig mod os. ”Og drenge. Opfør jer nu ordentligt, mens vi er væk.”

Både Will og Jonas nikker ihærdigt. ”Vi laver aldrig ballade,” siger de samstemmende.

Jeg rejser mig og går hen mod mor. Hun ser lidt beklemmt ud, da hun lægger sin arm om min skulder.

”Toby, lov mig ...”

Jeg afbryder hende og skubber hende hen mod døren. ”Mor, der sker ikke noget! Nanna er her til at holde øje med os *hele* tiden, og du har selv lige sagt, at du stoler på Nanna ... mere end du stoler på din egen søn.” Jeg holder en hånd over hjertet for at vise, hvor ondt det gør mig. Egentlig er jeg helt okay med det. Jeg har ikke gjort mig fortjent til, at hun stoler på mig, og med det, vi har planlagt her i Kristi himmelfartsferien, vil jeg nok heller ikke gøre mig fortjent til det foreløbig.

”Selvfølgelig stoler jeg på dig ... med de fleste ting,” siger mor tøvende. ”Men jeg kan godt forstå, hvor

fristende det kan være for dig at prøve at komme ind i Minecraft igen, og ... jeg har det bare bedre nu, hvor jeg ved, at der en voksen i huset.”

”Fair nok,” siger jeg og føler en ustyrlig lyst til at få dem afsted, så jeg kan få snakket med vennerne.

Far kommer gående med sin rullekuffert efter sig, og mor skynder sig at give mig et kram.

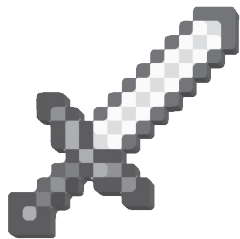
”Hyg dig med at game, Toby,” siger far og giver mig et knus, før han henvender sig til Nanna. ”Sørg for, at de ikke sidder med næsen nede i skærmen hele tiden. De skal også ud og have lidt frisk luft en gang imellem.”

”Jeg skal nok holde dem i gang,” siger Nanna.

Vi står begge i døren, da mine forældre går ud til bilen.

”Det bliver en helt anden type gaming,” siger jeg og vinker efter bilen.

”Jeg er i hvert fald spændt på, hvad der kommer til at ske,” svarer Nanna med et smil, mens vi følger bilens røde lygter med øjnene.

KAPITEL 2

PLANEN

”Du virker selv helt overbevist,” siger Nanna, da vi går tilbage til værelset. ”Det er lidt sjovt.”

”Bare vent. Det er du også i morgen,” forsikrer jeg hende om.

Nanna smiler bare og sætter sig på kanten af mit skrivebord. ”Okay, drenge. Fortæl mig, hvordan I får os ind på en minecraftbane i morgen, for jeg kan virkelig mærke spændingen i luften nu, hvor dine forældre er taget afsted.”

Nanna er heldigvis den mest cool person, jeg nogensinde har mødt. Hendes hår er rødt og hænger oftest i en fletning ned ad ryggen. Hun rødmer let, og det klæder hende. Jeg tror ikke, min mor ville være tryk, hvis hun vidste, hvor nemt det havde været at overtale Nanna til, at vi skulle prøve endnu en tur ind i Minecraft. Men jeg er heller ikke sikker på, at Nanna

for alvor er overbevist om, at vi virkelig kan komme ind i et computerspil.

Jonas rejser sig. ”Jeg ved ikke, hvad Toby allerede har fortalt dig, men først og fremmest vil jeg gerne sige tak for, at du vil tage med os. Vi skal nok gøre vores bedste for at beskytte dig og sikre, at det bliver en tryk og begivenhedsrig tur.”

Jeg veksler et blik med Will bag Jonas’ ryg. Han ruller med øjnene ligesom mig.

Nanna griner lidt.

Jonas fortsætter med at føre sig frem. ”Toby er den mest erfarne af os, for han har været inde på en minecraftbane to gange, men jeg føler mig også i stand til at give dig en idé om, hvad du kan forvente af turen.” Jonas ser over på mig, men jeg vinker ham bare videre, for det er næsten for komisk at høre ham fortælle, og han plejer at være glad for at snakke.

”Fint, så fortsætter jeg,” siger Jonas. ”Vi bliver seks på denne tur ...”

”Os fire, og de to andre er ... jeres venner?”
afbryder Nanna.

”Ikke helt,” indskyder Will. ”De går faktisk på gym

og har *købt* adgang til Minecraft af os.”

”Ja, som Will siger ... de er ikke så meget venner. Vi ... øh ... manglede nogle penge,” siger Jonas og vrider hænderne. ”Faktisk havde vi lånt nogle sværd sidste gang, som ikke kom med tilbage, så vi skyldte Wills fætter en del penge. Vi manglede ti tusind kroner, for vi skulle også købe nogle nye sværd til den her tur.”

Jeg åbner mit skab og fjerner tøj og tasker fra bunden for at tage den pakke, der ligger nederst i skabet ud. Metallet klirrer, da jeg lægger det sammenrullede tæppe på gulvet og åbner. Seks helt ens sværd glimter på tæppet. Skæfterne er besat med blålige smykkesten, som sikkert bare er lavet af glas, men ligner rigtige ædelsten. Det var den type sværd, der sidste gang blev transformeret om til diamantsværd på vores minecraftbane.

”Wow,” siger Nanna og løfter et af dem op. ”Hvor er de flotte. Jeg kan godt se, at de må have kostet en del.”

”Ja. De var ret dyre, og det var derfor, vi var nødt til at sælge billetter.” Jonas ser lidt flov ud.

Jeg nikker og er bare glad for, at jeg slap for at hjælpe med den del. Det var Jonas og Will, der havde udvalgt de to og overtalt dem til at betale for at komme med på vores tur.

”Okay. Og hvem er de to, *vi* ikke kender, men som skal med os ind i Minecraft og dele den største oplevelse i vores liv!” Nanna laver citationstegn i luften, da hun siger det sidste, mens hun ser på mig.

Et øjeblik føler jeg, at jeg måske har lovet for meget, men så tænker jeg på sidste tur ind i Minecraft. Det var en fed oplevelse. Alt er ligesom mere virkeligt, når man reelt er i fare. De to gange, jeg har været inde på en minecraftbane, har været *de vildeste* oplevelser i mit liv. Jeg sender hende et fjoget smil og håber, vi kan få det til at lykkes, og at hun også vil synes, det er sjovt. Tænk nu, hvis hun slet ikke bryder sig om det. Og værre endnu, hvis vi slet ikke kan komme ind. Det vil være totalt nedtur for hele den forlængede weekend. Men jeg tror på det, Will og Jonas siger: De kan huske, hvad de gjorde sidste gang. Det skal lykkes.

”Dem, vi inviterede, hedder Omar og David. Jeg kender Omar rimelig godt,” siger Jonas og holder en

hånd mod brystet. ”De går begge i 1.g. Omar underviser et programmeringshold inde på biblioteket, hvor jeg har gået i flere år. Hans forældre er loaded, som i mega, stinkende rige. De bor i det store, hvide hus med adgang til søen inde i byen.”

”Ja, så derfor regnede vi med, at han havde råd til billetten,” siger Will.

”Og Omar elsker Minecraft næsten lige så højt som os,” tilføjer Jonas. ”Så der var en god chance for, at han ville med og betale det, vi forlangte.”

”1.g ... så må de være omkring 16-17 år. Og hvor kender du David fra?” spørger Nanna.

”Han er Omars ven,” svarer Will. ”Det var faktisk Omar, der foreslog ham.”

”Ja, det er rigtigt,” nikker Jonas og ser på mig. ”Før du farer op, Toby, skal du vide, at der er en virkelig god grund til, at vi valgte ham.”

”David?” spørger jeg, mens jeg føler en kulde stige op gennem kroppen.

”Ja, David,” siger Will langsomt og ser over på mig. Det er, som om jeg ikke vil forstå, hvem han taler om, for han kan da ikke mene *den David*. Ham,

som altid stjal min gymnastiktaske og smed den over hegnet. Ham, som skubbede mig ind i buskene, hvis han mødte mig ude ved cyklerne. Det var godt nok kun, da vi gik i de små klasser, men minderne bringer mig hurtigt tilbage til den ubehagelige følelse af skræk, synet af ham gav mig. Ham vil jeg dæleme ikke have med ind i Minecraft, uanset hvad han betaler. Det er ganske vist lang tid siden, han gjorde noget sidst, men jeg husker det stadig alt for tydeligt og får svært ved at trække vejret.

”Ham, David?” gisper jeg, selv om jeg allerede kender svaret.

”Vent! Hør lige,” siger Will og farer op fra sengen. Han holder begge hænder op foran mig.

”Det er mange år siden, han drillede dig. Han har sikkert forandret sig. Og Toby, tænk lige, vi kender simpelthen ikke så mange, der har råd til at betale det, vi forlangte. Vi kunne jo ikke gå rundt og spørge alle mulige. Og han kan jo ikke gøre dig noget, når vi er inde i Minecraft. Vi andre er der jo til at passe på dig.”

Skønt, bare skønt. Jeg prøver at trække vejret roligt, men min hjerne bliver ved med at fodre mig med

billeder fra fortiden, hvor David skubber mig rundt i skolegården eller prøver at få mig til at snuble op ad trappen.

”Det har I bare ikke gjort,” siger jeg og prøver at holde min stemme rolig, mens jeg rejser mig og ser anklagende på mine venner. Nu har jeg slet ikke lyst til at tage turen ind i Minecraft.

”Rolig nu. Der er også en anden grund til, at vi gik til ham med muligheden,” siger Jonas. ”Hans far er guldsmed eller juveler eller sådan noget.”

”Guldsmed. Og hvad så?” råber jeg. Det giver ingen mening. Det er jo fuldstændig lige meget, hvad hans far laver. Det vigtige var at skaffe penge nok til at købe de nye sværd og betale vores gæld til Wills fætter. Det kunne de godt have gjort uden at invitere byens største psyko med ind på *min* minecraftbane.

”Ja, forstår du ikke?” siger Jonas. ”Vi har jo en masse smaragder. Hvis vi kan sælge dem til Davids far, er det slut med vores pengeproblemer i fremtiden. De sværd er dyre.” Jonas peger ned på bunken af sværd, selv om jeg godt kan fornemme, at han ikke selv er helt

overbevist om, at det var en god idé at invitere David med.

Will kigger over på mig. ”Jeg er virkelig ked af det, Toby ... men ... der var ikke andre muligheder, og Omar siger god for ham, og jeg er sikker på, at han er okay nu ... og hvis ikke, så er vi jo fem andre til at passe på dig.”

Jeg prøver at trække vejret roligt, mens jeg bebrejder mig selv for ikke at have spurgt ind til, hvem de havde valgt. På en måde synes jeg bare, det var fedt at slippe for alt besværet med at vælge to. Jeg ville aldrig være i stand til at finde modet til at gå hen og snakke med nogen om, om de var interesseret i at betale mange penge for en fed oplevelse uden at kunne fortælle om selve oplevelsen. Jeg ved faktisk ikke engang, hvordan de har overtalt Omar og David uden at røbe for meget.

”Okay, men hvis han gør noget, så skubber jeg ham ind i en zombie eller ud foran et skelet,” siger jeg og kæmper for at holde modet oppe.

”Hey, hvis han prøver på noget, sørger vi *alle* for, at han kommer ud for en ulykke,” siger Will og holder

hånden op til en highfive. Jeg klasker slapt min hånd mod hans og mærker et lille smil titte frem. Måske bliver det okay, selv om David skal med. Han kan trods alt ikke ødelægge hele Minecraft.

LONE HALKJÆR

Lone Halkjær har skrevet masser af bøger for børn og unge indenfor genrerne: gys, gaming, fantasy og realisme. Hun er blandt andet forfatter til den populære serie *Eventyr i Minecraft*.